

KATE DiCAMILLO

illustraties van **Sophie Blackall**

HET BOEK
VAN
BEATRICE

*Een magische vertelling over het lot,
liefde en de kracht van woorden.*

Lannoo

HET BOEK
VAN
EATRICE

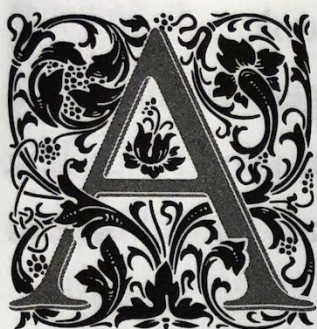
Kate DiCamillo

Met illustraties van
Sophie Blackall

Vertaald door Harry Pallemans

Lannoo

Hoofdstuk Een

Answelica was een geit met tanden die de spiegel van haar ziel waren: groot, scherp en weerbarstig.

Een van de lievelingsspelletjes van de geit was om de monniken van de Orde van de Kronieken van Droefenis op het verkeerde been te zetten door een braaf, neutraal gezicht te trekken.

Wekenlang beet ze niemand.

Als iemand haar naderde, staarde ze alleen maar voor zich uit alsof ze over iets diepzinnigs nadacht. En dan, als de broeders niet langer op hun hoede waren en dachten dat Answelica misschien wel was veranderd, kwam de geit van achteren aan en gaf ze, zo hard als ze maar kon, een kopstoot tegen hun achterwerk.

Ze was heel sterk en ze had een keiharde kop. Hierdoor kon ze de monniken grote afstanden door de lucht laten vliegen.

Als ze weer geland waren, beet ze hen.

Ze was een geit die een vreemde en onverklaarbare hekel aan bepaalde mensen had – van sommige individuen moest ze niets hebben. Ze sloop bijvoorbeeld achter een zekere broeder aan, wachtte hem op in de paarse schaduw van een gebouw, en sprong dan tevoorschijn met een heidense kreet die klonk als de gil van een duivel.

De monnik schrok zich wild en gilde ook.

De monnik en de geit bleven vervolgens allebei gillen totdat de geit tevreden was en met een gelukzalige blik wegtrippelde en de monnik snikkend en bibberend achterliet.

De broeders van de Orde van de Kronieken van Droefenis zouden Answelica met liefde hebben geslacht, maar ze waren bang voor haar geest.

De monniken waren het erover eens dat de geest van de geit ongetwijfeld nog gemener en koppiger zou zijn, nog onmogelijker om te slim af te zijn, dan de geit van vlees en bloed.

Hoe zou ze wraak nemen vanuit het hiernamaals?

Het ging alle verbeelding te boven om te bedenken wat de spookgeit zou doen.

Dus bleef ze in leven.

En dat is maar goed ook.

Dat is, eerlijk gezegd, geweldig.

Want zonder de geit zou Beatrice vast zijn gestorven.

En wat zouden wij dan moeten?

Hoofdstuk Twee

it alles vond plaats in een tijd van oorlog.

Helaas was het daarmee niet anders dan elke andere tijd; het was altijd oorlogstijd.

Broeder Edik was degene die haar vond.

De wereld was die ochtend bedekt met een laagje rijp, en de broeder was laat met het voeren van Answelica omdat hij te lang met bewondering had staan kijken naar het licht van de rijzende zon dat scheen op de grassprietten en boomtakken.

Het leek wel alsof de hele wereld van binnenuit werd verlicht.

‘Dit moet toch het bewijs van iets zijn’, zei broeder Edik hardop. ‘Zoveel schoonheid moet toch iets betekenen.’

Hij bleef naar de wereld staan kijken tot zijn handen pijn deden van de kou en hij eindelijk weer bij zijn positieven kwam.

Sidderend ging hij de schuur binnen, ervan overtuigd dat Answelica – boos omdat hij te laat was – alweer een streek had bedacht. Maar tot zijn verbazing lag de geit te slapen, haar poten onder zich gevouwen, haar rug naar hem toe.

Wat was dit voor een nieuwe truc?

Broeder Edik schraapte zijn keel. Hij zette de emmer neer. Nog steeds verroerde de geit zich niet. Hij deed een pas naar voren. Zijn adem stakte.

Zijn verstand nam een loopje met hem.

Of eigenlijk was het zijn oog dat een loopje met hem nam: zijn linkeroog, dat weigerde rustig stil te staan, maar voortdurend rondzwierf, op zoek naar iets wat het nog steeds niet had gevonden.

‘Er woont een of andere kwelduivel in dat oog,’ had de vader van broeder Edik gezegd, ‘en die kwelduivel is ook in je hoofd gekropen.’

En nu, ’s ochtends vroeg in de schemerige schuur, zag broeder Ediks zwerfoog, zijn vreemde geest, een geit met twee koppen.

‘Goeie genade,’ fluisterde broeder Edik.

Answelica met één kop was al meer dan wat de broeders konden verdragen. Hoe konden ze met de geit leven als die twee koppen vol scherpe tanden had?

Ze zou de wereldorde op zijn kop zetten. Ze zou de koning uit zijn kasteel verjagen. Answelica met twee koppen zou in staat zijn de wereld te regeren.

De broeder deed behoedzaam nog een stapje verder naar voren. Hij kneep zijn ogen half dicht en zag dat de tweede kop het hoofd was van een kind dat naast de geit genesteld lag.

Broeder Edik slaakte een zucht van opluchting.
En toen trok er een nieuwe golf van angst door hem
heen, want hij zag dat het kind een van de oren van de geit
vasthield.

